

צמאה נבשי

גליון 67

מועדי כניסת השבת	
הדלקת נרות	מוצאי שבת
ירושלים: 5.36	ירושלים: 6.47
תל-אביב: 5.51	תל-אביב: 6.49
חיפה: 5.41	חיפה: 6.41
ביתר עילית: 5.51	ביתר עילית: 6.47
רבינו תם: 5.51	רבינו תם: 7.28
הזמנים האלה הוגבשו לפי אופק ירושלים ת"ו הנצח החמור: 6.39 סוף זמן ק"ש לגמ"א: 8.54 סוף זמן ק"ש להגמ"א: 9.29 סוף זמן תפילה לגמ"א: 10:04 סוף זמן תפילה להגמ"א: 10.28	

פרשת לך לך תשע"ד - דברות קודש מאת הגה"צ הרב אליעזר ברלנד שליט"א

"ויראו אותה שרי פרעה" (טו')

תפילה לעני

מאת מורנו הרב שליט"א

- אנא אב רחום,
- שפוך עלינו מים
- טהורים ועוררנו
- מתרדמתינו.
- האר בליבנו
- שבעים אנפין
- נהויין לעסוק
- בתורתך
- יומם ולילה
- בשלהובין
- דרהימותא
- ובדבקות
- עצומה עד
- שהמאור שבה
- יחזירנו למוטב.
- ואש התורה
- תכלה את
- כל הקליפות
- והסטרין
- אחרנין, באפן
- שנפדה ונגאל
- לעד ולנצח
- נצחים.

"ויהי כבוא אברם מצרִימה ויראו המצרים את האשה כי יפה הוא מאד. אמר רבי יהודה, הכניס אותה בתבה, ופתחו אותה לקחת ממנה מקס. כיון שנפתח, היה אור כאור השמש. זהו שכתוב כי יפה הוא מאד. מה זה מאד? אלא שראו בתבה דמות אחרת. הוציאו אותה וראו אותה כבתחלה. זהו שכתוב ויראו אתה שרי פרעה. כיון שכתוב ויראו המצרים את האשה, מה זה ויראו אתה שרי פרעה? אלא שהוציאו אותה וראו אותה כבתחלה, ואז והללו אתה אל פרעה וגו'." (זוהר לך לך פב ע' א)

שואל הזוהר: כתוב בפסוק יד' "ויראו המצרים את האשה..." ובפסוק טו' כתוב עוד הפעם "ויראו אותה שרי פרעה"... מה זה ויראו פעמיים? למה צריכים כל כך הרבה להאריך? ויראו ועוד פעם ויראו. אלא אומר הזוהר דבר נורא: כשהגיע אברהם אבינו למצרים אמרו לו המצרים תפתח את התיבה! אנחנו רוצים לראות מה יש לך שם באמת, אנחנו רוצים לראות מה אתה מסתיר. וכשפתחו את התיבה יצא אור גדול, יצא אור כשמש בצהרים, 12 בלילה נהפך להיות 12 בצהרים, ה' הוציא חמה מנרתיקה, "כיון דאתפתח הוה נהורא כנהורא דשמשא", שרה אמנו הייתה מאירה כמו שמש, פתאום הבהיקה כל מצרים מאורה של שרה, נהיה אור בכל ארץ מצרים, המצרים חשבו שלאברהם יש איזה פטנט בתוך התיבה, איזה מכשיר חשמלי, איזה כישוף, איזה קרניים סמויות, איזה יהלום שממנו בוקע האור, הם לא רצו להאמין ששרה מאירה הם אמרו: מה אדם יכול ככה להאיר?, הם לא האמינו שמבנאדם יכול לבקוע כזה אור "אלא דחמו בתיבה נהורא אחרא", הם חשבו שבתבה יש אור אחר, לא יכול להיות שזה בא משרה, אולי יש פה איזה קרניים סמויות שמאירות, ולכן החליטו לעשות בדיקה בתיבה, הוציאו את שרה החוצה והתחילו לבדוק בכל מיני מכשירים מאיפה האור יוצא, איפה הקרניים הסמויות האלו שמאירות בכל מצרים, "כיון דכתיב ויראו המצרים את האשה מאי ויראו אותה שרי פרעה, אלא דאפיקו לה וחמו לה כמלקדמין", הם ראו שהאור לא בא מהתיבה, הם ראו שהאור בא משרה, ולכן כתוב "ויראו" פעמיים, שהיו מוציאים ומכניסים את שרה כמה פעמים ובודקים בתיבה מאיפה האור בוקע, אולי יש איזה יהלום, איזה קרניים שמאירות, ואחרי שבדקו בתיבה כמה פעמים הם ראו שהאור הגדול מאיר מתוך שרה ממש. שרה זכתה לפשוט את הגוף הטמא, את המישחא דחויא, היא הייתה מאירה כמו שמש! כמו שאומר בעל הטורים בפרשת חיי שרה על הפסוק ויהיו חיי שרה מאה שנה... ראשי תיבות ש.מ.ש, שרה הייתה ממש שמש. אם אדם רוצה להפשיט את הגוף שלו לצאת מהמידות הרעות, להפוך את הגוף הזה, הגוף המצורע הזה, לגוף קדוש מגן עדן, לזכות להאיר כמו שמש זה רק ע"י לימוד התורה.

אומר הרבי בתורה קא': האדם מונהג בשבעים מידות רעות, ורק ע"י לימוד התורה, לימוד הגמרא, הוא יכול לצאת מכל המידות הרעות ורק זה נקרא שהוא מקבל על עצמו עול תורה, כי רק התורה יכולה להפוך את הגוף של הבנאדם, הגוף זה "עיר פרא יולד" (איוב יא'-יב'), הוא מלא קנאה, מלא שנאה, עין רעה, ראיות אסורות, מחשבות אסורות, ורק לימוד גמרא, לימוד תורה בעיון יכול להפוך לו את הגוף, רק כשהוא זוכה לאנפין נהירין-לפנים מאירות אז נכלין כל המידות הרעות וכל התאוות, האדם כל הזמן נלחם בתאוות המידות הרעות, והוא לא יודע שרק ע"י לימוד התורה אפשר לצאת מזה.

הרבי אומר: יש אנפין נהירין ויש אנפין חשוכין, אדם שלא לומד גמרא יש לו פנים חשוכות! פנים מאירות זה רק ע"י לימוד הגמרא, זה תורה שלימה בליקוטי מוהר"ן-תורה קא', ששם כתוב שאי אפשר לקבל את האנפין נהירין-את הפנים המאירות אלא רק ע"י תורה בעיון. אדם רוצה להיות יותר חכם מרבי נחמן? יותר חכם מהתורה? יותר חכם מהקדוש ברוך הוא? ה' אמר חכמת אדם תאיר פניו! רק החכמה מאירה את הפנים! אדם צריך ללכת עם עיניים מאירות, עם פנים מאירים, וזה רק ע"י שלומד גמרא! הרבי אומר: חכמת אדם תאיר פניו, איפה האור שלך? איפה האור שלך? למה אתה חושב כל היום על כסף? כסף? למה אתה חושב כל היום על שטויות?.

היסוד של רבינו זה החכמה והשכל, זה היסוד של הרבי! וזה ישאר יסוד היסודות עד סוף כל הדורות, יבוא משיח גם הוא ילך עם היסוד הזה, היסוד הזה לא ישתנה, אדם צריך להגיע לחכמה ושכל, שכל מהותו תהיה חכמה ושכל, וכל רמ"ח איבריו ושס"ה גידיו יהיו רק חכמה ושכל, וע"י לימוד הגמרא זוכים לחכמה ושכל, והשכל הוא שמש מאירה. וכשיש את השכל הכל מאיר הכל בהיר. אדם מסתובב כל היום בלי חיות בלי שמחה - מר לי, אין לי כח לקום, אין לי חשק, אין לי כח, אין לי חשק, כי אתה לא לומד גמרא!, אתה מחפש תעסוקה פה, מחפש תעסוקה שם, זה רק בגלל שאתה לא לומד, חיות זה רק מהחכמה והשכל כמו שכתוב "החכמה תחיה את בעליה".

הקורן להפצת תורת ברסלב

דוא"ל: toratbreslev@gmail.com

לתרומות לעלוך ולתגובות 02-9666754

ניתן להשאיר הודעות בתא הקולי

"תרומתכם חשובה לנו מאוד, כל תרומה תתקבל בברכה"

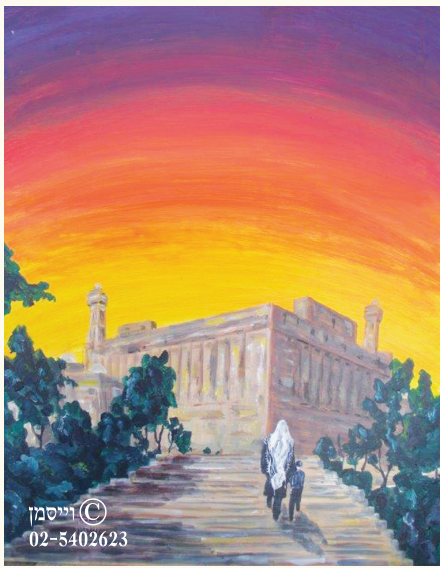
חדש!
הדיסק הנפלא - חדש מלא ישן
 כמו כן ניתן להשיג את סדרת התפילות
 "תפילה לעני" לחגי השנה
 וכן לקט תפילות ובקשות בכריכה עבה ודקה
 וכן דיסקים לשמיעה ולצפייה בטל. 02-9666754

פני מלך

קשר עם ה' זה שמחה

ובמעשה בודאי שזה לא מסתדר. אבל במחשבה, המחשבה היא אין סוף. היא לא מוגבלת. לא צריך זמן מיוחד. אדם חושב גם מתוך שינה. ובמשך כל היום הוא כל הזמן נמצא במחשבה והמחשבה, אם יש לו מספיק דיבורים ומעשים שיכולים להיות כלים לאור של המחשבה, אז שם, במחשבה, הוא יכול לבנות את עצמו ולהאמין שהיעוד שלו, מה שהקב"ה רוצה ממנו, ומה שטוב לנשמה שלו ומה שיחיה אותו ומה שישמח אותו זה הקשר עם ה'.

אני רוצה את זה ואת זה ואני לא זוכה לזה, ולא קיבלתי את זה ואת זה אבל בעצם, אם אדם מחובר עם ה' ויש לו קשר עם ה' אז הוא קיבל את הכל. זה הענין של הקב"ה מתי להביא לי את זה ואת זה. זה לא ענייני. ענייני זה לשמור על הקשר. ענייני זה לשמור על החיבור. זה ימלא את הנפש שלי, זה ישמח אותי. כל שמחה מסוג אחר, אפילו שאנחנו כלנו שייכים לזה, לכל מיני תענוגות אחרים, אנחנו עוד לא מאלה שנמצאים בפרישות מהעולם, אבל כל הדברים האחרים זה רק אם הם מקושרים עם הקשר עם ה'. אם הם מחוברים עם הקשר הזה. ככה הם בעצם גם כן מקבלים חיות. אבל אם הם מנותקים, אז בעצם אדם מרגיש אולי איזה תענוג והוא מרגיש שכיף לו, מרגיש שטוב לו, אבל באיזשהו מקום בסוף הוא מרגיש איזשהו גיוון בחלקים של הנפש ושל הנשמה שלו. אם אדם אין לו את הקשר הזה, אז הוא בסך הכל מפסיד חלקי נשמה, מפסיד כל מיני דברים נפלאים שה' רצה לתת לו."

© וייסמן
02-5402623

"הקב"ה הבטיח לאבות את ארץ ישראל והנה האבות רואים שה' לא קיים בהבטחתו והם לא מהרהרים אחריו. אברהם אבינו, כדי לקבור את שרה הוא היה צריך לבקש ולהתחנן ולקנות והוא לא הרחר אחרי הקב"ה. הוא מחובר אל ה' בעצם הדיבור של ה', בעצם האמירה שלו, המציאות האלוקית זה לא התוצאה החיצונית של הדברים. הנה עכשיו קיבלתי או לא קיבלתי, נתנו לי או לא נתנו לי, זכיתי או לא זכיתי. עצם הקשר עם האלוקים הוא הזכייה.

אני צריך להודות לה' שהוא זיכה אותי להיות חלק מכל ההשתלשלות של האלוקות לעולם. אז עכשיו הוא אמר לי שיהיה לי ארץ ישראל ואני אקבל את ארץ ישראל ולא קיבלתי וכן קיבלתי וקיבלתי חלקית ואני אקבל ומתי אני אקבל זה לא שייך אלי בכלל. שייך אלי שיש לי את הקשר עם האלוקים. הקשר עם האלוקים זה חיבור של האדם עם חיותו, עם נשמתו. ליהנות, להתענג על ה', לדעת שאנחנו מקבלים את החיות שלנו מהקשר עם ה'. ומה זה הקשר הזה? אם זה 3 תפילות ביום, אם זה תהילים, אם זה לימוד, אם זה מעשים טובים, כל אחד ואחד רואה מה מתאים לו לחיים שלו ומה הוא יכול לעשות ואיזה דרכים הוא יכול למצוא כדי לחזק את הקשר. אבל בעיקר, כל הענין של קשר זה בלב, זה במחשבה. ברור שזה צריך לקבל את החיזוק שלו בדיבור, שזה תפילה, ואחר כך במעשה. אחרת זה נעלם. זה מסתלק.

אדם יכול להניח בדיבור, בתפילה, זה לא מסתדר לי עם הזמן.

הוא רבינו - מקור הכמה

אחד ולבד

בפתיחה להלך ב' של ליקוטי מוהר"ן מבאר רביז"ל את סודו של אברהם אבינו: "אחד היה אברהם" (יחזקאל ל"ג) - שאברהם עבד השם רק על-ידי שהיה אחד, שחשב בדעתו שהוא רק יחיד בעולם, ולא הסתפל כלל על בני העולם, שישרים מאחרי ה' ומונעים אותו, ולא על אביו ושאר המונעים, רק כאלו הוא אחד בעולם, וזהו: "אחד היה אברהם". וכן כל הרוצה לכנס בעבודת השם, אי אפשר לו לכנס כי אם על-ידי בחינה זו שיהיה ש"אין בעולם פי אם הוא לבדו יחיד בעולם, ולא יסתפל על שום אדם המונעו, קגון אביו ואמו או חותנו ואשתו ובניו וכיוצא, או המניעות שיש משאר בני העולם, המלעיגים ומסיתים ומונעים מעבודתו יתברך. וצריך שלא יחוש ויסתפל עליהם כלל, רק יהיה בבחינת: "אחד היה אברהם" - כאלו הוא יחיד בעולם כג"ל.

בדרך זו הלך גם רביז"ל מעולם, אבל מלבד עמידתו מול המונעים בדרך זו, היה רבינו ז"ל עובד את ה' לבדו גם מול אורחיו החפצים בטובתו, והיה מסתיר את עבודתו ואת יגיעותיו אפילו מאביו ומאמו, ממלמדיו ומחבריו, גם אם היה יכול לקבל מהם תמיכה ועידוד. תמיד היה עובד לבדו ולוקח את מלוא האחריות למעשיו על עצמו. כך כשהוכיח אותו החסיד שהתארח אצל חותנו מתמתן שרבינו השכיל להעלים גם ממנו את מעלתו ונדמה לו כבחור בטלן, קיבל רבינו ז"ל את התוכחה בדמעות ושתק. כך שנחלש באמצע תענית משבת לשבת ויצא דם מעיניו ואזניו, מחטמו ומפיו, סירב להפסיק את צומו ולקח את האחריות על עצמו. וכך כשהגר בעוז מתניו להיות "בעל השדה", קיבל על עצמו את עול הייסורים הנוראים הכרוכים בזה ולא נשען על שום אדם בעולם.

וכך גם מלמד הוא אותנו לחיות, אף על פי שיש לנו רבי כזה שבפירוש הורה לנו: "סמכו על כוחי" (מכתבי מוהר"ג' שלח ת"ג), אין רצונו שנשב ונמתין שהוא יעשה בשבילנו אלא אדרבא שנתייגע בעבודתו ית' כאילו הכל מוטל על כתפיו לבד. וכמו שאמר לאחד: "אם הייתי מעביר ידי על ענין היית רואה גדולות ונפלאות אבל אני רוצה בזה, רק שאתה בעצמך תייגע בעבודת השם עד שתזכה למה שתזכה. וכן אמר לי ונפלאות בעיניו זה: אם היה השם יתברך בעצמו רוצה, שהוא יתברך בעצמו יעבוד את עצמו, אם-כן לא היה צריך אותו".

כי כן רצונו ז"ל שנעמוד לבדנו מול ה' יתברך כאילו אין לנו איש בעולם וניקה את האחריות של חיינו על עצמנו, ואז בכוחו הגדול ז"ל נזכה להגיע כל אחד ואחד למעלתו ולמדרגתו אשר בשביל זה נברא.

פרפראות לתורה

"הארץ אשר אראך" (יב, א) - הארת הרצון

ופרש"י ולא גילה לו הארץ מיד כדי לחבבה בעיניו וכו', כי עיקר שלימות א"י הוא ששם זוכין להארת הרצון המופלג, ע"כ לא גילה לו הארץ מיד כדי לחבבה בעיניו כדי שירצה וישתוקק ויתאוה יותר ויותר לבא לשם, ועי"ז דייקא יזכה לבא לשם ולקבל קדושת א"י בשלימות, שעיקרה הוא הרצון וההשתוקקות להש"י, שזוהו בחי' כלל כל המניעות שיש לכ"א לדבר שבקדושה, וכל מה שהדבר שבקדושה גדול ביותר יש לו מניעות יותר. הכל בשביל זה, מחמת שעיקר הקדושה לזכות רצון שהוא עיקר התכלית, ע"כ מונעין אותו כ"כ, כדי שיהיה לו רצון חזק יותר, שע"כ יזכה להדבר שבקדושה בשלימות ולקבלו כראוי ברצון טוב ולהשתוקקות נפלא שזה עיקר התכלית. כי גם אח"כ כשבאין לא"י או להדבר שבקדושה, צריכין עוד להתגבר ברצונות טובים וכיסופין גדולים להש"י כי זה העיקר.

וזה ואעשך לגוי גדול ואברכך ואגדלה שמך, שהבטיחו על הבנים ועל הממון ועל השם וכו', ליקו"ת ז' כי השגת הבן הוא בחי' א"י, והשגת התלמיד הוא בחי' מכה"כ, וצריך לכולם יחד, ועי"ז נשפע פרנסה, ועי"ז זוכין להארת הרצון. וזה בחי' הדעת הקדוש שזוכין בארץ ישראל. ועי" הארת בן ותלמיד זוכין לפרנסה ועשירות, וזהו שהבטיחו על הממון כ"ש "ואברכך" בממון. כי ע"ז זה הדעת זוכין לממון ועשירות.

וזהו "ואגדלה שמך" כי כל מה שמתגברין ברצונות טובים וכיסופין קדושים להשם יתברך, נכללין ביותר בשמו הקדוש, וכמו כן נגדל שמו בעולם, והכל משתוקקים ורוצים להכלל בו ולהתקרב אליו.

וזה בחי' ה' שנתוסף על שמו, כ"ש "ולא יקרא עוד את שמך אברם והיה שמך אברהם", כי אות ה' אין בה ממשותק רק תשוקה ורצון לבד, שזוהו בחי' שם מ"ה הקדוש שהוא שם הו"ה ב"ה. כי ה' הוא ולזה זכה אברהם עי"ז גודל רצונו וכיסופיו הטובים להש"י, שע"כ זכה לא"י ולהגדיל שמו וכו', וכ"ש (ליק"א קמב) שעיקר העבודה של אברהם אבינו היתה הרצון הטוב, כי הוא נדיב לב הראשון, כי לא היה אז עדיין תורה וכל עבודתו היה רק רצון והשתוקקות וכיסופין טובים. וכן גם עתה אחר מתן תורה העיקר הוא הרצון הטוב. (לקוטי הלכות, נט"ו, וכו-כז)

סיפור לפרשה

"ואברם כבד מאוד במקנה בכסף ובוזה" (יג' ב')

"ונמלתם את בשר ערלתכם, והיה לאות ברית ביני וביניכם" (יז' יא')

אומרים חכמי ישראל: כשאדם מקיים מצוה כלשהי, מתלווה לכך לפעמים נגיעה אישית של השגה, הנאה חומרית או רכישת כבוד, הפוגמת בערך המצוה. יוצאת מכלל זה היא מצות מילה, שמקיימים ביום השמיני להולדת התינוק. מצוה זו טהורה מכל סיג (=פסולת) ופגם, ואינה קשורה בחשבונות של רווחים חומריים כלשהם. משום כך מעלים אותה חז"ל למדרגה גבוהה ביותר, ואומרים: "גדולה מילה, ששקולה כנגד כל המצוות שבתורה" (נדרים לב, ע"א). עוד אמרו חז"ל: כל דבר שתנתן ישראל נפשם עליו, כגון שבת ומילה ותלמוד תורה - הרי אלו נתקיימו בידם, ואין ניטלים עוד (= אינם בטלים מישאל לעולם).

שבת שלום!

האדמו"ר רבי ישראל מרוז'ין נהל את חצרו בפאר חיזוני רב ובגינוני מלכות, שעוררו עליו פליאה מצד חסידים ו"מתנגדים" כאחד. פעם שאלו אותו מקורביו: ילמדנו רבנו, כיצד מתישבת חסידות צרופה עם עשירות מופלגת זו, שאנו רואים אצל הרבי שליט"א? השיב רבי ישראל לשואלים: על אברהם אבינו מספרת לנו התורה: "ואברם כבד מאוד במקנה בכסף ובוזה, וילך למסעי מנגב ועד בית אל...". ונשאלת השאלה: מדוע ראתה התורה צורך לפרט פרט זה, שאברהם היה באותו הזמן משופע ברכוש רב? אלא - המשך האדמו"ר מרוז'ין - התורה באה להדגיש בפנינו, שבשעה שאברהם אבינו החל מהלך ממקום למקום כדי להפיץ ברבים את דבר ה', נתן את דעתו לקחת לדרך רכוש רב ככל האפשר. כי הנהוג שבעולם הוא, שבני האדם מתיחסים בכבוד ובדרך ארץ רק למי שהפרוטה מצויה בכיסו. וכבר מצינו במסכת גיטין (נט', ע"א), שמשא רבנו, נתן התורה, ורבי יהודה הנשיא, עורך המשנה, ורב אשי, מסדר הגמרא - שלושתם היו עשירים, ונתקיים בהם "תורה וגדולה במקום אחד". והוסיף הריזניאי בחייו: טוב הדבר שכך היה, כיון שאם לא היתה אצלם "תורה וגדולה במקום אחד" - אפשר שלא היו בני האדם מקבלים את תורתם. ואף בתהילים מצאנו רמז לדבר: "טוב לי תורת פיך מאלפי זהב וכסף" (קייט, ע"ב) - מי שיש לו "אלפי זהב וכסף", גם תורה אוהבים לשמוע מפיו...

- לרפואת והצלחת הרב והרבנית שליט"א
- יוסף ז' בן רחל הי"ו הצלחה ושמחה ברוחנית וגשמית
- ישיב כח ליצחק בן יולדה נ"י על תזונתו לעולן הצלחה ברוחנית וגשמית
- להצלחת נחמן סופרין ובני ביתו הי"ו
- לעילוי נשמת מוריס בן רוזה ז"ל
- לעילוי נשמת אריה לייב הכהן בן שפרה ז"ל
- לעילוי נשמת מיכאל ניסים טולדנו בן אסתר ז"ל
- לעילוי נשמת חנה בת ציון עזרא הכהן ע"ה
- לעילוי נשמת אסתר בת אדל ע"ה
- לעילוי נשמת חממה בת יחיה ע"ה
- לעילוי נשמת כרמלה בת בתיה ע"ה